

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
8 februarie st. v.
20 februarie st. n.

Este în fiecare duminică.
Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 6.

ANUL XXIII.
1887.

Pretul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

CONTELE BEUST.

Fără credință.

— Novellă —

I.

Sunt trei ani de atunci.

Pe una din ulițele mai largi a Băii-mari, trecea într-o seră de iunie un tiner, de statură mijlocie, îmbrăcat în haine negre, un palton ușor pe spate și o pălărie môle pe cap. Pașii lui erau fermi, hotărâți, și în mișcarea lui zăcea un fel de nepăsare și superioritate; putea să aibă cam la douăzeci și șese de ani.

El mergea cu fruntea plecată, nebagând în sémă ómenii, cari treceau în sus și în jos pe lângă densus; câte odată își ridică fruntea, și privia cu îndrăsnelă în ochii trecătorilor, încât aceștia intimidăți, își ridicau pălăriile, și își plecau ochii la pământ. obrazul lui brunet, eră de un teint palid, cu trăsuri vii și sensibile, semnele unui caracter ambițios și vehement.

Ajungând în piață, se opri câteva minute; aruncă în giur o privire scrutătoare, apoi își continuă drumul mai departe pe pardoșela, ce ducea dinaintea prăvăliilor. Coti într-o ulicioră îngustă; și cam la o sută de pași, intră pe pórtă unei căsi, vâpsită galben pe dinafară.

Aici eră o casină.

În lăuntru se află o societate de ómeni tineri, cari cetiau cu mare interes jurnalele sosite prospét. Aceștia cuprinse pe noul vinit cu entuziasmul propriu tinereței lor.

— Cunoșci pe aceia, cari au duelat astăzi? — îl agrăiră deodată câțiva dintre densusii.

— Nu știu nimic despre acea, nu-i cunosc; — răspuse el liniștit, uitându-se pe rând la fiecare dintre aceia, cari îl întrebau.

— Și din ce cauză au duelat? — întrebă Dănescu zimbînd. Așă se chiamă noul sosit: Emil Dănescu.

— Pentru o femeie, — răspuse sarcastic, unul din societate.

— Din jalusie, pentru o fată frumoasă; — i esplică Zoran, un tiner de o statură înaltă și cu ochelari pe nas.

Dănescu nu răspuse nimic; se puse pe un scaun, luă o fée locală și ceti însuș întregă relatarea despre un eveniment atât de rar în provință.

— Nebunie: — duse densus după ce sfărși, și depărtă cu disgust jurnalul dela sine.

— De-altmîntrele . . . e bine așă, continuă el, după o pauză scurtă, — e drept; stă scris în Zenda-vesta, că decă are cineva o comoră și vine nóptea tâlharul să o fure, trebuie a se bate cu el și a pune pază la ocol. Pe aici încă sînt considerate femeile drept unelte fără judecată, ori drept obiecte, ce se dau, ca premiu celui învingător. E la loc e bine așă . . .

Își suci o țigaretă, o aprinse și suflă cu voluptate câte un nor gros de fum cătră plafond.

— Ar fi bine, domnilor, să eșim afară în berc; — duse la un timp unul din societate, un tiner cu o înfătoșare slabă, bolnăvicioasă; — să luăm acolo o cină comună; e pagubă să petrecem timpul frumos într-o peșceră plină de fum și infecție.

— Fórte bine! — strigară toți deodată, și eră de mirat, că ei nu avuser mai de vreme idea acésta. Acum se ridicară cu toții și eșiră afară. Aici se împărțiră în grupe mici și luară drumul peste piață, povestind și glumind.

Dănescu și Zoran îi urmau în codă; ei tăceau. Când ajunseră spre fântăna din mijlocul pieții, Dănescu rupse o frunză depe unul din acățile, ce erau

plantate în giurul fântănei; o invérți între degete, o sdrobi, apoi ducend-o la gură, o sfărma între dinți.

— Veđi, — duse el cătră Zoran, — un atom imponderabil, nu póte fi nimicít nici într'un mod, din frunza acésta. . . și omul totuș se teme de mórte.

— Ai dreptate, — răspuse acesta scoțend un suspin adânc, apoi eră tăcú. Zoran eră cam de etatea lui Dănescu, și cel mai intim cu acest din urmă; el eră un suflet bun, sincer și amabil; absolvând gimnasiul, cercetă câteva semestre de jură, nu știu la care universitate, și acum intrase la magistratură. I plăcea mult vinul bun; eră sentimental și avea o slăbiciune pentru femei.

Societatea ajunse acum la pótele délului, de unde nu departe, pe un platou romantic, se întindea bercul amintit. Délul acesta aparține unei crengi mai depărtate a Carpaților ostici, a acelor munți frumoși, la a căror póle din lóte părțile, sună dulcele graiu românesc; prin a căror văi se repetă în echo plin de durere, doinele melancolice, ale unui popor trist, abandonat.

Spre apus se deschide de aici un prospect larg cătră pustele ungurești, unde la marginea orizontului se mai vedea încă, în forma unei vârste arámie reflexul debil al sórelui, care departe, pe marea atlantică undeva, își scaldă acum razele sale infocate.

Dănescu își luă pălăria depe cap, și trecú de de câteva ori cu mâna prin pèrul seu negru, pletos.

Pe livada ce îi incungiură, se întindea un strat subțire de negură. Cóstă acoperită de vii și de păduri de stejar, părea neárá, întunecóasă; cerul se vedea a fi mai afund, și stelele ce se arătau ici și colo, își trimiteau tremurând lumina lor prin vèzduh.

O bóre recoróasă suflă în obraz! Nisipul alb, presărat pe cărare, scărțiá sub piciórele trecătorilor; morăitul unui riu ce curge prin oraș, se contopí cu susurul misterios al copacilor; látratul cânilor se mes-tecá când și când prin accentele acéstei melodii eterne. Liliacii se arancău orbiș prin aer, lovindu-se ici și colo cu vehemență de lemne și copaci.

În berc mai eră lume, care acum se pregătiá cătră casă. O bandă de țigani scărțiá niște arii vechi, în apropierea ospétăriei, ce eră zidită în forma unei ville, cu balcon, acoperiș ascuțit și un cap de cerb în fațadă. Intreg bercul apărea de altmîntrele, ca o biserică mare cu boltitură înaltă, și colonne rotunde; aici încă eră acelaș aer umed, apēsător, aceeași lumină slabă, mistică.

Tinerii se puser la mėsă, unde li-se aduse vin și carne friptă; dinceput erau tăcuți și numai vinul le mai asprise limba. Vinul acesta eră o specialitate fórte bună depe Selagiu; vin galben, ce făcea perle mărunte în păhar, și tinerii îl sorbiau diligent. Mai întieiu se simțiá o căldură plăcută în stomac, apoi li se aprindea obrazul și ochii: musculatura lor vigoróasă căpétá cu incetul o ferbințelá espansivă.

— Ce însemnézá viola, în limba florilor? — întrebă la un timp unul din societate; un tiner cu pèrul blond, fără barbă și mustețe, ras neted. El purtá numele de George Pomhos, avea apucăturile unei pisici, și zimbiá în continuu. Prietenii sei îl porecliră: Don Juan dela Bloja, și aveau puțin respect de vorbele lui.

— Viola? . . . viola însemnézá: «du-te 'ncolo, vino 'ncóce»; — răspuse vecinul seu cu o mină serióasă, și trase odată pe furis din ochiul stâng.

— Pentru ce întrebi? — duse altul.

— Ella m'a invrednicít astăzi cu un buchét, din grădina sa; — el scóse din buzunar o cărticică de notițe, în care se află un buchét mic, turtit și veș-teđind.

Toți se întórseră intru acolo și priviau deodată

la o flóre ce muriá. Unul o luá in mână, se uitá de aproape la dânsa.

— Ah! — esclamá acesta repede, aruncând buchetul pe mész, ca și când s'ar fi ars la degete; — e legat cu pâr de cap; — apoi își contrase buzele într'o espresiuine de disgust.

— Ce. dóră nu este pèrul ei destul de frumos? — întrebá într'un aer ofensat, poreclitul Don Juan.

— Frumos... frumos, — esplicá cel de mai nainte, — dar mie-mi este gréță de pèrul de femeie. Când eram prunc, m'am vîrit odatá prin grilagiul unei cripte in láuntru, și acolo am aflat o cãpèținã de femeie, cu pèrul lung și muced, in care niște șóreci își făcuser cuibul. Mai târđiu mi s'a spus, cã pèrul din cap creșce și dupá mórte.

— Hu, ce lugubru! — șopti unul dintre conmeseni.

— Ești un om curios, — strigá altul, un bărbat mai in vèrstă, al cărui pâr începea a se rări pe creșcetul capului, in mod eclatant; ai fi bun de șpáriat copiii, cu istoriile tale. Tu nu știi, ce este frumos. Inchipuiesce-ți, dragul meu, o femeie tineră, cu sânge ferbinte, in nuditatea sa orbitóre; cu pèrul seu negru scilpicios, ce in plete spiralice descinde pe spate, pe un sîn plin și alb ca alabastrul. Tu privești la conturile rotunde ale trupului ei, o plăcere neesprimabilă, presimțul voluptății trece cu fior peste tine. Nebun, îți ascunđi capul in pèrul ei plin de parfum delicios, îl sãruți și îți acoperi ochii cu dânsul, spre a orbí. Ah, dómne, pèrul de femeie!

Cuprinși de acest cuvènt emphatic, se uitau mai toți plini de insufletire, la cel ce gráise; privirile lor exprimau aprobare și un fel de mulțămítă.

Se înțelege, cã e frumos pèrul de femeie.

Unul se ridicá și implú deodată tóte pãharele; și apoi țing... țing... ca oleiul lunecá vinul pe grumazi in jos.

Dânescu își aruncá plin de indignație țigareta, numai de jumétate arsă, și de loc nu se atinse de pãharul seu; el își ridicá odatá capul, și cu ochi schintietori privi in giur, sprincenele i se contráeau nervos și o vibrațiune febrilă simția in buzele sale.

— Eu prind a nu ve înțelege, — începú el in glas lin, tremurător; — sînt de o sèptemãná cu voi, și imi sînteți din ce in ce mai enigmatici... Femei și iubire, iubire și femei... acesta este cercul, in care se mișcã gândirile și vorbele vóstre... Ce insemnáză acésta? Eu socot, cã un prunc cu minte trebuie sã se supere, când vede, cã tatál seu zimbeșce ori glumeșce cu mumã-sa... Trebuie sã pricèpã aici simptomele cupidității, sã-și aducã aminte... pfui...

El își întórse capul, și o imensă scãrbã se ceti pe obrazul seu; apoi continuá in glas vehement:

— Numai pãnã aici ajunge înțelepciunea vóstră? ... Trăiți voi numai spre a face plăcere unei femei? ... Sângele vostru nu are alt preț? ... atãta ve este întregã ambițiune? nu aveți alt ideal? ...

Toți se uitau cu uimire la buzele vorbitorului, obrazul i se infocase și ochii i se întorceau cu furie in cap; glasul lui devini profund și puternic. Gemea de mult ceva in dânsul, acum se ușurá din ce in ce; și gândiai cã intru acea i se înalță stătura și i se lãrgese incheieturile.

— Luptá este viéta, — continuá dânsul mai liniștit, — atomul se loveșce de atom, cel mare trage la sine și vré sã inghiță pe cel mic; acésta ține din veci și in veci va tot ținé. In traiul nostru ancã este așá, o luptá fãrã capèt; fieșcecare om trãeșce din seúl celui alt, pe contul celui alt. Pruncul se nașce din sângele pãrinților, și decã este un prunc singur la casá, moșteneșce singur averea: decã sînt mai mulți, trebuie sã se impartá. Aici este omul in

luptá cu omul, și fratele cu frate; și este lege, ca cel mai tare sã batá pe cel mai slab. Luptá amară, luptá inverșunată este viéta... Și motivul unei lupte nu póte fi iubirea; când doi inimici se bat la olaltá, ei nu se bat din dragoste... Peste tot este iubirea, un simțemènt fals, octroiát cu de-a tãria pe omenime, prin creșcere greșitá ori prin slãbiciune... Și mai vèrtos iubirea pentru femei, amorul, cum i diceți voi într'o limbă poetică, este eflucsul unei fantasii escitate, este hys-terie, ca sã me esprim cam paradox, o stare anormală pathologică. In spital cu cei bolnavi, in casa nebulilor cu cei nebuni!

(Va urmá)

V. Nora.

Clopotul.

Si m'aș duce 'n altă țeră,
Ca sã dau d'un loc mai drept;
Dar me tem cã dorul erà
M'ar aduce indèrèpt.

Nu e dóră vr'o dulcèță,
Ce aiurea n'aș gási:
Clopotul de diminèță,
Ètá tot ce mi-ar lipsí.

Versul seu sonor și dulce
Me deștèptá đí de đí,
Și aminte imi aduce
De trecute mií și mií.

Suná, suná câte-odată,
Par' cã mama mi-ar cântá
Mângãierea-i neuitatá,
Care 'n somn me legáná.

Ș-apoi eràș câte-odată
Mi se face c'ar suná
Ca ș-o voce ingánatá
Ce de mult me desmierdá.

Theochar Alexi.

Unspredece luni in Orient.

(Schitá de cãlètorie.)

(Urmare.)

V.

La bãile din Constanța imi recãștigai de-o parte sãnétatea, ér de altá parte făcui o esperință de nemuri, de terim, de datini, și me convinsesem, cã Schiția lui Ovid a fost legãnul Hunilor*, Maghiarilor, Geților**, Bessilor***, Tãtarilor și Turcilor etc.

Me simțiam ca renãscut. Devinisem flecsibil ca un om de sport. Da, bãile de mare sînt escelente. Sãrile venețiane, soarelele. balurile, musicile militare ce țin in cãrúte veselía, trenul «Pui», ce dilnic ne ducea la bãile dela portul «Genoves», gondolele fantastice ce sburau printre valurile agitate ale mării, menagiul delicat de peșce de mare (barbuni, guriđi, chefali, scrumbi, calcani, peșce rãndunicã) ce se con-

* Voi comunicá un articol special despre anticãriile hunice, aflate la 1799 in Sãn-Nicolaul-mare.

** Get, e cuvènt tãtar = mergc, umblá = nomad.

*** Bessi, e cuvènt slav, begi = du-te = plècã = nomad.

sumau între risete și prieteni, privind largul mării și cârdul de delfini ce viniau la țermurile mării după prada lor, preumblările fantastice pe mare, pescuitul cu unghița, admirarea vapoarelor, mișcarea comerțului, admirațiunea furtunilor, toate acestea me oțeliră și me escitară să me duc mai departe — mai departe, în patria lui Homer și Demostene — la Atena.

Un prietin din patria lui Nestor din nisiposul Pilos se angajase a me acompania. El avea cauze diplomatice la Athena. Trebuie să știe cetitorii, că cauza orientală deja începuse a-și lua mersul ei, deja fregatele ruse și engleze priviau cordiș una la alta. Prietenul meu avea o misiune, era secret în dalde-astea. Atăta imi spusese: amice, noi grecii avem o nespūsă slăbiciune de Grecia noastră, noi ne ducem în lume, ne umilim, suferim, facem parale, noi sântem poeți, pescari, marinari, bandiți, briganti, bragajii, séu ródem o maslină țilnic pentru o cauză, dar în fine toate, toatele pentru Grecia. O! vei vedé pe br Sina din Ungaria, pe Arsachi, pe Zapas, pe Evàngeli din România, ce au dat pentru patria lor natală. Cu aceste me despărți de prietenul meu, ca mâneși să ne vedem pe vaporul Neptun, care vinise dela Odessa pentru Stambul și Alesandria.

Fusesem agitat totă noptea, de întreprinderea acestei călătorii. O să abdic, o să me retrag. Ce va să dică, să fac eu o călătorie atât de lungă și legată cu atâte dificultăți? Imi făceam niște inchipuiri ca și Odiseu în țera lui Aides. Apoi vedeam par' că pe Poliphem Ciclopul. Me aflam în Scilla și Caribde. E de, nu se pôte, e o nebunie, cine din némul meu a făcut o atare călătorie? Atari cugete me frământau, când servitorul amicului meu intră în odaie.

— Dle, grăbește, vaporul la 5 ½ ore plécă, dl D. așteptă, — dise el cu ôre-care mirare privindu-me în atăta desaranțament.

E de, ce aveam să fac, imi trecu poltronía, me gătai, i dădui cuferul și la 5 ore me aflam în salonul deului de mare.

Neptun era un vapor imosant, de 80 metri lung și în prora lui avea obustul deului poleit cu aur, avea o mașină în putere de 100 cai și cu un catarg ca un turn, pe acărui frânghii se urcara deja marinarii de a drege și a pune odgonele. Un stindard ce falfăia neted la vântul mării, spunea, că e proprietatea Loydului Austriac. Căpitanul era om serios cu o barbă colosală à la Maximilian. Dădu o buhitură în forma unui leu ce sberă în turbare. Colosul se mișcă cu greutatea sa și mai colosală, și apa mării sub lopețile lui deviniră în clocot și o spumă.

Pe coverta corabiei era o mulțime de călători de toate branșele. Emigranți mohamedani, ovrei fugari din Rusia cu portul lor diform, aveau perciuni lăbărtați în jos; aveau și perciuni încovrigați ca niște cόμε de bou, erau înfricoșați, unii din ei ca niște tauri ingrășați la bererii, dădeau un aspect de care și Muncaci i-ar fi invidiat, că nu i-a pus drept Căiefe în icónă lui renumită «Christos înainte lui Pilat.» Se duceau în lume să vestescă murdăria și încăpăținarea némului ovreesc. Făceau o gălgie, o putóre, de și căpitanului i era rușine că pörtă pe elegantul seu vapor o astfel de rasă de ômeni.

În alta parte a vaporului erau niște sërbi. Putea să fie 25—30 de bărbați, erau animați cari de cari mai gesticulați, auđiai: Milan nasa crala, Caragiorgoviț, Ristici, Pavliceni. Erau soldați fugari din armată. Abandonau patria lor, se duceau în Grecia să facă rebel. Erau desprețuiți de o altă cétă de greci cari se îmbrătoșau unii pe alții cu strigăte de «patriotos.»

Imi atrase atențiunea un cort improvizat lângă catargul corabiei. Turcii călători își făcură aici fe-

rela cadănilor lor. Me apropiai de cort. Observai, că o mulțime de turcoice ocupau internul cortului. Fumau, vorbeau în vocea lor adăncă, rideau ca niște nebune. La vederea mea, își acoperiră fața cu gulerul mantalei, pe care erau scobite pentru ochi niște ferestui, dar și aceste țesute cu pěr, ca nici ochii lor să nu se vedă. Erau sermane de ris în poziția acésta. Una mai petulantă se lăsă a se vedé. Era o adevărată georgiană frumoasă cu nasul coriotat, cu ochii mării negrii ca iadul, și pe fața ei se resfătau niște trăsuri ce noi arare-ori putem vedé. Güzel, güzel! le țisei și le părăsi. Ele riseră una satanic în urma mea, apoi auđiam un refren de poruncelă a turcilor bărbați. Sermane turcoice, — țiceam în mine, — cât barbarism, câtă superstiție ține acest soi decăduț culturalmente în cea mai ticăloasă sclăvie.

Pe când eu făceam revista mea pe coverta corabiei, amicul meu D. făcuse cunoștință în salon. Era deja ocupat cu o familie grecă, care rentornă dela Paris. Vorbiau în grecește, făceau o politică de patriotos. Me postai în o parte a salonului elegant. Niște dame priviau un album depe mesă, altele ascultau piesele musicale ale unui instrument tehnic. Întru adevăr erau frumoșe valsurile lui Straus. La o altă mesă un englez cu favorite, cu mustețele rase, jucă cu un pui de arap un joc cu niște bile ce sémână cu jocul băiaților noștri pe stradă. Arabelul, negru ca un smeu, rângiă, și englezul din când în când țicea: «of original.» Se duceau pentru un voiagiu lung în Africa meridională. Avea cu el un fotograf, un dragoman, doi servitori și pe băiatul de arap, cu care era foarte intim și familiar.

Era 2 ore p. m. când Neptun făcu o cotitură și se apropiă de Varna. Aici o lume de bulgari erau la port, erau în o agitare de entusiasm resboinic. Erau voluntarii bulgari ce viniser cu o corabie din Burgas. Sbirau ca niște selbategi africani. Cine ar fi cugetat, ca mai târziu aceștia să facă bravurile la Slivnița?

Când plecarăm din Varna, se făcuse o căldură africană. Nici o sullare de vânt. Marea devini și mai neğră decăt numele ei, și ți-se părea că ici colo își rîngește dinții albi ca un cerber al iadului. Suferiam cu toții. Căpitanul căută pe tot momentul la aparatul seu barometric și se făcu și mai serios decăt era. Marinarii deviniser de-odată în o activitate flecibilă, adunau, strîngeau ușile, postau călătorii în salónele vaporului și priviau la căpitanul omnipotent, care ochiă înspre resărit. Neptun străbătea apele cu repeđiciunea lui îndatinată. Cam pela 6 ore de sēră puteam să vedem și noi, că despre Asia cerul se acoperi cu niște nori grei, plini de furtună și din apele mării puteai vedé cum se forméză alți și alți nourași cari umflară la moment atmosfera. Presimțiam cu toții starea în care ne aflam deja. Apele începură să mișce. Marea începú să încărunțescă, se făcu ca și când un cazan gigant ar fierbe în clocotul cel mare. Valvărtejurile începură să arunce ca pe o minge vaporul, prora se aridică în sus și ca un cățeluș nemțit făcea pe «slugi.» Acum, acum ne aflam în Scilla, acum în Caribde și în sorbul pământului. Puterea mașinei de 100 cai devini o nulitate. Ancora și adgonele se aruncară, și Neptun, devini și el mirându-se de puterea lui Poseidon sguđuitorul pământului.

Trebuie să cunoscă cetitorii aceea împregiurare, că marea neğră nu are flucs și reflucs, dar cu atât sânt mai vehemenți furtunile ei. Ți-se par că sânt la poruncelă unei divinități marine, când întimpin o corabie, par că ar distruge la moment să o pôtă. O! valul al 7-le și al 13-le este periculos, este grozav, este temerar.

Pe când me aflam la Constanța am fost martore

la furtuna marină. O corabie împovărată cu sare dela Odessa avusese misiunea a transporta negoțul la Sтамbul, dar orcanul ce dură patru zile neconținut a aruncat-o în apele Constanței. Aici o și întregă a luptat cu elementele turbate, s'a aseptat în aer ca o minge, s'a trântit în fundul mării. Eram cu toții la port să vedem această grozavă furtună și luptă între om și elemente; priviam cum valvertejurile aseptau corabia în o distanță considerabilă, și acolo valurile se despărțiau în două, și apoi corabia se da de-a rostogola în brațele altor și mai cumplite valuri, cari se pregăteau a o sprigini. Eră 7 ore de s'era, corabia se frânse bucățele, nici un ajutor nu i s'a putut da, un singur soldat dela vânători s'a repeșit în valuri cu inotul. Vai de el și de măicuța lui, strigară toți deodată. L'au dus valurile, nu se mai vede. Căpitanul dela acest regiment se făcuse numai o grige pentru un băiat ca el. În târziu între aplausele publicului mare, aduce de p'er pe un nefericit marinar, singur ce a putut să fie scos din grozavele valuri turbate. Soldatul a fost pedepsit și decorat cu lanta de bravură.

Eram cu toți pachetați și țintuiți cu șrofuli prin ale salone. Damele se bociau, erau spaima intrupată. Toți eram ingrișiți de pericol, ne țineam de mese, de scaune și de manerele corabiei, «qui nescit orrare pergit ad mare.» Cu toții strigam pe D'eu, o, ce bun eră el acum! valurile deviniseră mai mult decât turbate, erau inspăimântătoare, treceau peste corabie. Cerul nu se mai vedea, cu un cuvânt eram în sorbul pământului rostogoliți ca vai de noi.

— Da, da, cine m'a adus pe mine, să petrec ca danaiții, aici nu se caută istoria românească, — me muștram pe mine, și aușiam vocea căpitanului strigând. Bieții marinari. Amară pâne. Tristă vieță, amară pâne e și bucata bietului marinar. Eram scâldati în apă. O! ce nopțe grozavă am avut, o denie cu atâte mătării nici la Sta Agora nu se face. Par' că rostogoliam petroiul lui Sisiphus. Ne balansam într'o parte și-apoi er într'alta, par' că eram pe un dulap din mahalalele Bucureștilor.

Eră caracteristic, pe lângă tot necasul, de-ți viniă să riși în hohot la posnași de chelneri, când una te invitau la mâncare: poftim domnilor, poftim cocónelor, prânzul e la dispozițiune. Rideam de necas, ba îți viniă. . . . Englezul repetă acum mai adese-ori pe of originalul seu. . . .

Noptea întregă în această poziție este mai mult decât o tortură, e o eră de îmbetrânire. În ziua următoare apele se liniștiră, vaporul se puse er în mișcare, și pe noi ne despachetară din grozavele cătuși inferecate. Eram flămânși și prăpădiți la față, ca vai de noi. Nu mai vedeam nici un chelner. Apoi ne pusesem și noi pe un somn, de care me credeți, nu am durmit în vieța mea.

(Va urmă.)

V. Grozescu.

D e n i s a.

Piesă în patru acte de A. Dumas-fil.

(Urmare.)

Thouvenin. Te-au văduț unii mergând din când în când spre telegraf, unde te duci de-ți espedezi singur depeșile.

Pontferrand. Da, sunt adresate unui prieten.

Thouvenin. Hei! Că dór' n'o să le trimiți pui-cuții d'a dreptul. Te pricepi dta . . . și a două și pleci la Paris, unde stai câte două zile.

Pontferrand. Așa e.

Thouvenin. Te voi pune într'un consiliu de ad-

ministrație; dar én spune, de ce, după ce remaseși văduv, te-ai insurat ér? Ca să te pedepsești singur?

Pontferrand. Tocmai așa. Eram nemângăiat de mórtea neveste-mi dintéiu, care nu séméná de loc cu acesta eră un ánger, un ánger! Și cu cât ești mai nemângăiat. . .

Thouvenin. Cu atât ai mai multă trebuință să te mângăi. . . Dar nu eră acesta mijlocul cel bun.

Pontferrand. Socotiam, îți spun în credință, că nu me voi mai mângăia nici odată. Atunci, toți mi-au đis vėdendu-mi durerea, că trebuie să me insor ér, din pricina Clarisei, cu o femeie seriósă. Am căutat o ființă, pe care luând-o, să nu fiu invinovățit, că am luat-o din iubire; nu șciu cine mi-a arătat pe dra de Laville Serteux și indată ce am vėduț-o, mi-am đis: etă nevėsta, care-mi trebuie

Thouvenin. Nici nu puteai găsi o pãreche mai nimerită.

Pontferrand. Ce e drept, nici eu nu cred. Trebuie să-ți mărturisesc, că așa cum me veți, am ramas fórte tiner.

Thouvenin. Cu inima?

Pontferrand. Cu inima și cu tot.

Thouvenin. Ei, și?

Pontferrand. Și, la începutul căsătoriei mele, cu cât simțiam mai puțină pornire din parte-mi cătră d'nsa, cu atât mi se pãrea mai mult că e drept să-mi impac și datorile cătră amintirea neveste-mi dintéiu, și ceea ce eram dator legiuitelor cerințe ale neveste-mi de-a două. Me insurasem ér, trebuia cel puțin să dau. . . .

Thouvenin. Dinarul vėduvului. Nu e lucru mare, dar, în sfėșit trebuie. Planul eră bun.

Pontferrand. Da, eră bun. Dar ea nu mi-a fost indatorată. S'a făcut pretentiósă, gelósă, n'a mai vrut să primescă la d'nsa decât femeii bėtrâne. N'ar fi mulțămită nici chiar decă ar spânzură cineva pe tóte femeile tinere. În puțină cuvinte, m'a făcut să-mi pară vieța așa de nesuferită, încât mi-a schimbat cu totul firea durerii. În loc să remăiu nemângăiat, că mi-a murit nevėsta cea dintéiu, s'unt nemângăiat că mi-am luat pe cea d'a două. Dar de durerea această aveam drept să me mângăiu.

Thouvenin. Și de aceea te duci la Paris.

Pontferrand. Cum đici.

(Clarisa se aședă ér la piano cu Denisa.)

Pontferrand. Oh! Nu, biata fată! Câte-odată ridem amėndoi, căci i place să rișă, dar la vėrsta ei numai tata nu-i de ajuns. Ar trebui s'o mărít. De indată ce dl de Bardannes ș-a adus sora aici, nevėsta mea s'a invoit să vie și ea și să aducă și pe Clarisa. Drept să spui, așa vré să am așa ginere cum e d'nsul. E liber?

Thouvenin. Așa cred.

Pontferrand. Se vorbeșce, că profesorița... He! He!

Thouvenin. Cei cari vorbesc astfel, să se ferescă să n'auđă cumva tată-seu, c'apoi ar pãti-o dumnėlor.

Pontferrand. Fie vorba între noi, dar faptul nu s'ar intėmplă pentru intėia-óră acum . . . profesorițele astea, șcii. . . E nostimă. Eu unul, etă spui drept, pentru ea m'aș invoit să nu me duc la Paris.

Dna de Pontferrand. (Care s'a rentors.) Philibert, când vei vré. . .

Pontferrand. Eu s'unt gata, dragă.

Dna de Pontferrand. Dar ce cântă Clarisa?

Pontferrand. Nu șciu ce căută, dar șciu că e frumos. (Clarisa cântă o arie din Sylvia.)

Dna de Pontferrand. Ce cânti, Clariso?

Clarisa. (Trecėnd dela Sylvia la un marș funebru.) Un orator.

Dna de Pontferrand. Ce fel de orator e acela, care incede așa de vesel?

Clarisa. E împărțit în două, mamă: partea întâie e pentru nuntă, și a doua pentru înmormântare.

Pontferrand. (Lui Thouvenin) Când îți spuneam eu, că are spirit!

Dna de Pontferrand. Inchide partiția, tu nu ești destinată să intri în teatru. (Intră Fernand în costum de călărie.) Dar acest domn cine mai e?

Marta. Dl de Thauzette. (Fernand salută foarte elegant și respectuos pe cele două femei.)

Dna de Pontferrand. (Abia salutând, incet Martei.) Mie să nu mi-l înfățișezi. Lasă diseră. (Lui Pontferrand.) Mergem Philibert, până nu vine dna de Thauzette?

Fernand. (Tare, Denisei.) Bine că te ved, ce mai faci tu ați?

Denisa. Bine, îți mulțămesc.

Fernand. T-a trecut durerea de cap de aseră?

Denisa. Da.

Dna de Pontferrand. (Martei.) Sunt rude?

Marta. Ba nu, dar părinții lor erau strîns legați. Au fost crescuți împreună și se tutuiesc în totdeauna.

Dna de Pontferrand. (A parte.) Am priceput. (Tare.) Clariso!

Clarisa. Auđ, mamă.

Dna de Pontferrand. Aidem.

Clarisa. Viu, mamă. (Denisei.) Cum îl chiamă pe dl care a venit acum?

Denisa. Dl Fernand de Thauzette.

Dna de Pontferrand. (Lui Pontferrand.) Ei, mergem Philibert?

Pontferrand. (Care își încălzește piciorole.) Mergem, dragă... ah! ce bun e focul în septembrie. Ar trebui să pui să faci focul și la noi acasă.

Dna de Pontferrand. Inainte de vinerea mare? Ar ride lumea de noi... Diseră vom prânzi aici, fiind că nu putem face altminte, dar altă-dată nu vom mai intra într'acesta casă, care nu e cuviinciosă nici pentru Clarisa, și nici pentru mine... și-mi vei face plăcerea să te duci chiar mâne să vorbești cu episcopul ca să mijlocască el...

Pontferrand. Ce?

Dna de Pontferrand. Să nu mai lase pe biata fata asta (arată spre Marta) între dênșii, supt o inriurire așa de deplâns.

Pontferrand. Episcopul e la Paris.

Dna de Pontferrand. Ti-i duce la Paris.

Pontferrand. (A parte.) Me duc să dau o depeșe!

Dna de Pontferrand. Pe diseră, drăguță. (Lui Andrei.) La revedere, dle. (Toți es afară de Fernand, Denisa și Marta, Fernand salută foarte respectuos pe Clarisa.)

Clarisa. (A parte.) Ah! Ce frumos băiat! (Ese.)

Fernand. (Martei, tocmai când vré să intre între culise.) Dră. uite cartea, ce mi s'a părut că dorești eri, și pe care m'am dus de am adus-o ați dimineta din oraș.

Marta. (Luând cartea.) Ai făcut patru leghe călare pentru mine? Îți mulțămesc.

Fernand. (Incet.) E o scrisore în lăuntru. (Marta pune cartea pe mesă și se duce după dna de Pontferrand, Clarisa și Andrei, cari es.)

Fernand. (A parte.) Lasă cartea aici, când șcie, că e o scrisore în ea? Vré să o iau înderēt, ori va vini densa s'o ia? Vom vedē. (În acest timp Denisa ș-a aședat partițiunile, fără să se uite spre Fernand și fără ca să șcie că e acolo. Fernand pare că n'o vede și stă în fața șemineului, ca cum ș-ar încălđi piciorole. uitându-se din când în când spre grădină. Denisa sfērșind de aședat, șe indrēptă spre ușe, fără să se uite la Fernand. Intră Brissot.)

Fernand. Bună ăia, dragă dle, Brissot.

Brissot. Bună ăia.

Denisa. (Lui Brissot.) Bună ăia, tată.

Brissot. Bine ăici, că ați nu te-am vedut până acum. (Denisa vré să plece.) Unde te duci?

Denisa. O să esă dra de Bardannes călare, me duc să ved, nu-i trebuie ceva, că se imbracă.

Brissot. Du-te, du-te, căci ori cât ai ingrigi-o, tot nu ar fi destul. (Sărută pe Denisa, care ese.) Uitasem. că e o partidă de călărie ați.

Fernand. Vii și dta cu noi?

Brissot. Nu, eu trebuie să mai dau o raită pela poverne, pela herghelii, inainte de a ne arată aședă-mintele dlui Thouvenin. Caut pe dl conte, aș vré să-l întreb...

Thouvenin. (Intrând în timpul acestor cuvinte.) Dl de Bardannes e în grădină. S'a dus să petrecă pe dl de Pontferrand până la pörtă. Am aruncat o privire asupra lucrurilor dtale, dle Brissot; iti măturisesc, că am ramas încântat... Ar ăice cineva că ești aici de când lumea.

Brissot. Me silesc și eu să fac cum pot mai bine și e foarte ușor să faci bine, când iubești pe ómenii, pentru cari faci ceva.

Thouvenin. Iubești pe conte?

Brissot. Cum aș iubi pe copilul meu, de aș avé vr'unul. (Ese.)

Scena II.

Fernand, Thouvenin.

Thouvenin (Lui Fernand.) Ce, te-ai și gătit?

Fernand. Me întorc din oraș.

Thouvenin. Te-am vedut, eram călare.

Fernand. Eu nu te-am vedut.

Thouvenin. Eram departe și dta părea că ești grăbit. Te gândiai la alt ceva, la vr'o femeie frumósă.

Fernand. Tocmai așa, căci, drept vorbind, numai la acesta me gândesc.

Thouvenin. Dela ce vērștă?

Fernand. De când eram de 16 ani; acesta e vērșta, la care incepe acum omul să se gândască la astfel de lucruri.

Thouvenin. Nu toți.

Fernand. Vrei să me faci să cređ, că n'ai tost amoretz nici odată?

Thouvenin. Ba sânt și acum de nevěstă-mea și încă de 12 ani.

Fernand. Dar inainte?

Thouvenin. Inainte aveam altceva de făcut. N'aveam vreme, să me gândesc la iubire. Aveam să ved de vieta mea și a mamei, care eră veduvă: o femeie de acele de ispravă, dela țeră, care n'a invētat carte, dar pe care inima le-a invētat tot. Eram lucrător, foarte sărac, dar foarte muncitor; foarte doritor d'a ajunge departe, și să nu riđi, foarte cu minte, foarte intrānat. Imi jurasem mie ênsumi, să nu am legături cu nici o femeie decât cu aceea, pe care voi luă-o de nevěstă.

Fernand. Și te-ai ținut de vorbă?

Thouvenin. Da.

Fernand. La ce vērștă te-ai insurat?

Thouvenin. Când eram de 28 de ani.

Fernand. E de nepriceput.

Thouvenin. Ce e nepriceput, în ceea ce am făcut eu? Ceea ce e nepriceput, me slugesc tot de cuvēntul dtale, e să faci altfel, e să spui la două femei deosebite, că le iubești. Decă-i spui unei femei, ori-care ar fi ea, că o iubești, ț-ai zălogit vieta întregă. În iubire nu trebuie să cugeți în urmă, ci inainte. Gândesce-te numai ce va să ăică a spune unei ființe, că o iubești!... E acelaș cuvēnt, pe care îl spui copiilor dtale!

Fernand. Nu e tot una.

Thouvenin. E acelaș cuvânt, e acelaș lucru.

Fernand. Nu ne potrivim de loc. Eu, după ce trec opt zile de traiu cu o femeie, nu mai am nimic nou, nici să-i spun, nici să-mi spue, și chiar dânsa, foarte ades, se mulțameșce să se oprască acolo. Închipuirea, plictisela, căutarea necunoscutului, dorința de noutate, de mistere, de primejdie chiar, acesta e temeiul iubirii și dintr'o parte și dintr'alta. Omul, care a vădut, ce am vădut eu, știe bine, că nici o femeie n'a cădut ori s'a măritat din iubire.

Thouvenin. Așá cređi?

Fernand. Sânt incredințat.

Thouvenin. Desluceșce-mi și mie lucrul acesta.

Fernand. Fôrte ușor. Să lăsăm d'oparte Laisele și Manonele, șcim, nu e așá? ce înțeleg ele prin cuvântul iubire.

Thouvenin. Fie, să lăsăm.

Fernand. Cât despre femeile măritate, cari au câte un amant, iubirea, ce cred ele, că au pentru dânsul, e făcută numai din neplăcerea, din disgustul ce simt de bărbatul neghiob, care nu s'a știut face iubit. Acésta nu e iubire, e necas, e resbunare.

Thouvenin. Dar fetele, când se măritá?

Fernand. Fetele? Obiceiu, curiositate. Ele nu-și dau socotela de ceea ce fac, pentru că nu vor ști bine ceea ce e iubirea, decât după ce se vor fi măritat. Ele nu iubesc pe bărbatul, ce iau de soț, ci il plac mai mult decât pe altul: éta tot, când nu fac acest pas indemnat de calculul averii, ori din ambiție.

Thouvenin. Dar fetele, cari se dau fără chezeșia măritișului, primejduindu-și einstea, și care se omórâ când le părăsesc iubiții?

Fernand. Fete fără zestre, cărora le e frică să nu remâie nemăritate vecinic, cărora le e témă de singurătatea, la care le osândeșce sárăcia, cari nădăduesc in totdeuna că amanții lor le vor luá de soții și cari își perd capul, când se ved înșelate; ér cei cari fac dobitocia de le iau de neveste, ii poți vedé ce vieță duc.

Thouvenin. Dar, cel puțin, ș-au făcut datoria.

Fernand. Datoria! . . . Știi dta, ce va să dică datoria? Datoria e ceea ce ceri dela alții. Să spunem adevêrul in pofida tuturor legendelor lirice și sentimentale, iubirea e lupta dintre bărbat și femeie. Amândoi potrivnici știu ce vor, și tôte mijlocele le sânt bune. Femeilor, le e dat să se apere intêiu, bărbaților, să se apere in urmă și vae victis! Vai de cei invinși!

Thouvenin. Dar copiii?

Fernand. Copiii sânt întâmplările vieții ușore și necuviințele căsătoriei.

Thouvenin. Atunci, nu sântem nimic datori femeilor?

Fernand. Ba da, respectul maternității, când le luăm de neveste; plăcerea și tainuirea, când nu le luăm.

Thouvenin. Acésta e morala lui Don Juan.

Fernand. Da, Don Juan, singurul căruia nu i-a păsarat de nestătornicia femeilor. Elvira, Dona Ana, Zelina, soție răpita din patul soțului ei, fiică furată de sub coperișul părintesc, slujnică suflată servitorului ei, tôte i plăceau. Tôte i vor spune acelaș lucru, una dimineta, alta la prânz, a treia séra, dar vor spune-o deosebit.

Thouvenin. Dar comandorul?

Fernand. Comandorul! Fie și el bine venit cu tôte flacăările și vâpăile iadului, pe câtă vreme se va aflá o fată frumósă, care să-l facă vrednic de lovitura de sabie, ce sânt gata să-i dau, și de prânzul, la care sânt gata să-l poftesc. Fie și comandorul, decă-mi dá plăcerea. Plăcerea! In ea stă tótă vieță.

(Va urmá.)

Dumitru Stăncescu.

Doine și hore.

(Din câmpia Ardealului.)

I.

Vai de mine séra vine,
Și n'am vorovit cu nime;
Că cu cine-aș vorovi,
N'am cale a me 'ntelni;
Și pe cine il doresc,
N'am cale să-l întelnesc.

II.

Me dusei la teul sec,
Dorul mândrii să-l inec;
Strigă frunza răciții,
Din marginea tărurii:
«Nu necá dorul mândrii,
Că ție ț-a trebu!»

III.

Me uitai din dél pe luncă,
Să ved mândra unde lucră,
Séra ea unde se culcă;
Dimineta p'unde vine,
Să se 'ntelnescă cu mine.

IV.

Cine are numa-un dor,
Trăeșce mai pe ușor;
Eu am doue doruri grele,
Ș-al meu ș-a mândruții melc.
Al mândruții reu m'apésă,
Se suflu-a meu nu me lasă.

V.

Disu-mi-o măicuța-așá,
Să las somnul și lenea,
Și dorul și dragostea;
Eu i-am đis măicuții-așá:
«Maică, măicuțița mea,
Somnul, lenea le-oi lăsá,
Dragostea până-i lumea;
Somnul, lenea-oi părăsi,
Dragostea pân' oi trăi!»

VI.

Mândră, mândruțița mea,
Eu d'aș șci că m'ai lăsá,
Dómne reu te-aș blástemá:
Să te bată precesta!
Să nu te poți măritá!
De te-oi lăsá bade eu,
Să me bată Dđeu;
Să m'ajung' atâtea rele,
Câte pe cer resar stele!

VII.

La fântână la buna,
Inflorit-o muscata;
Muscată cu trei crenguțe,
Să-și pună mândra 'n cosițe.

VIII.

Mândră, mândruțița mea,
Vița ta cu vița mea
Până-i lumea nu se ia;
C-amea-i viță de țimbruș,
Se sue pe lemn in sus;
Ș-a ta-i viță de neghină
Și creșce la rădăcină.

Culese de

Ion Dologa.

In bal.

(Scenă zugrăvită p' o ordine de dans.)

... Grațiosul Amor deja a invins. El nimeri cu dulcile lui săgeți inimile amândurora. Prin ele a sădit intrênsele aceleași simțeminte delicate, aceleași dorințe ferbinți, acelaș dor nespus... Și étă-i pe amândoi: stau muți, fără nici un cuvânt și privesc cu farmec nedelaturabil unul altuia în ochi, în oglinda sufletului lor.

Ei tac, dar totuș câte nu-și spun... Privesc incremenți unul în ochiul celuilalt, și totuș zăresc secretele cele mai adânci... Ei nu spun unul celuilalt dorința-i, și totuș fiecare o cunoșce prè bine... Stau nemșcați și totuș se apropie unul de altul.

Și dorul învinge: figurile mute se apropie una de alta. Sufletele lor amorțite se imbrătoșeză, se împreună și în dulcea lor armonie cerescă încep a vorbi la olaltă... graiul lor e numai un accent al unui cântec vechiu și secular, el e o notă cunoscută de tôte inimile tinere, juvenile: un suspin încântător și delectător. răpit de un Fêt-frumos din timpurile uitate depe buza dulce-rumeoră a divei fericiri.

E de ajuns acest accent pentru ca să le dea acestor suflete nemurirea, tot ce pôte fi năprețios; să le dea aripi nevedute, asemenea spiritelor celor bune și curate ca să se avênte într'un sbor misterios câtră cer, într'un loc necunoscut de nimene; să le dea o împărăție cu palate aurii, cu tot, ce se pôte imagina mai dulce și mai frumos. Și ei sânt regenții...

Impărăția lor infinită are un sôre neapus. Toți supușii sânt mulțamiți, deși nu-s nicăiri, dreptatea își serbeză triumful seclie, deși n'are asupra cui. Victoriile lumii tôte sânt câștigate și trofeele de învingere lipsesc, inimici nu mai esistă, pericol încă nu e născut, o lege dumnezească cu tôte dispozițiunile sale domneșce.

Aici e acasă fericirea. ea esistă, dar e invisibilă și simțită; ea își are reședința în doue palate într'o formă de strălucite și pompoșe, în doue inimi de acelaș simțemint: în iubitorele suflete ale regenților noștri. Reședând într'una, reșede într'amândoue, amândoue într'o formă sânt plăcute. Cu tôte atragerea sa inse spre aceste reședințe, ea puțin le locueșce, abia își ocupă locul seu de dômă și le și părășeșce, pentru ca să fie cu triumf și aplaus entusiastic primită de fideliu sei supuși în altele. Ea dispăre... visul trece, ... împărăția tinerilor regenți se prefăce în nimica, din ce s'a făcut, și ei... se deșteptă... er sânt pământeni de odinioră, dar schimbați, căci ei sânt fericiți...!

M. S. Danila,

Bal in Blaș.

— La 10 februarie n. —

În presera de trei sfinți (10 febr. st. n. a. c.) un public numeros și elegant s'a adunat în sala «Hotelului Național» de aici, spre a serbă balul filantropic arangiat ca în toți anii de junimea studiôsă, în frunte cu corpul profesoral.

În sala frumos decorată, balul s'a început la 8 ore cu «Ardelena», care s'a jucat cu o grație rară de gentilele dame și domnișore. Pe lângă alte jocuri

Quadrilele și Romana jucate în colone de câte 25 părechi au oferit un aspect pitoresc. Petrecerea a fost veselă și animată și peste tot a avut tôte caracterele unui distins bal de elită.

Balul a durat până în diori, când toți ne-am depărtat, ducând în inimă o mulțime de suveniri plăcute.

În decursul pauzei, s'a ținut un singur toast, de dl prof. S. Radu, în onôrea ôșpetilor preșenți.

Balul s'a ținut sub presiudu dlui profesor Aron Deac. Jocurile au fost arangiate cu mult gust de câtră dl prof. Iacob Mureșan, care atât prin desteritatea și talentul dsale în ale artei musicale, cât și în arangiarea jocurilor frumoșe, șcie să atragă admirațiunea publicului.

Cu o vie plăcere și mulțămire sufletescă vin a însemnă cununa de dômne și dșore cari au fost preșinte la bal, parte în pitorescul costum național, parte în toalete fôrte elegante:

Dômnele: Elisa Colceriu, Cleopatra Brândușan, Elena Nestor, Valeria Uilăcan, Rosa Solomon, Netti Vancea, Susana Câmpian din Elisabetopole, Leontina Negruț, Olga Enyedy, v. Schieszl, Mariți Vlăsa, Mariți Radu, Arieșan, Matilda Nistor, Elisa Daniel, Aurelia C. Alesandrescu din St. Ana, Pop din Galda, Horșia din Bia, Handrea din Mânărade, Mariți Ungurean, Lini Ağoston din Mânărade etc.

Dșorele: Leontina Bian, Elena Colceriu, Otilia Brândușan, Elena Câmpian din Elisabetopole, Victoria Roșca din Alba-Julia, Irma Arieșan, Aurelia Pap din Alba-Julia, Claudia Pop din Galda, Cornelia Bran din Sâncel, Lucreția Horșia din Bia, Eugenia Ordace, Mariți Albini. Măriora Turturean din Teuș, Elena Muntean din Limba, Lotti Felmer, Berta Márton din Pânade, Fira Vlad, Ida Handrea, Ana Laszló.

Costumul național a fost fôrte bine represintat, cu deosebire din partea gentilelor dșore, cari, partea cea mai mare au represintat pe gingașele și frumoșele românuțe din tôte părțile Ardealului.

Dômnele și dșorele costumate au fost fôrte încântătoare, jocurile româneșci «Ardelena, Romana și Țarina» au avut cu mult mai mult farmec, căci costumul românesc e nunumai frumos, dar încă și însuflețitor.

Dorim, ca pe anii viitori să ne mai întelnim la o astfel de petrecere, care pe de-o parte are un scop nobil, pe de altă parte, procură publicului adevărate momente de distracție și veselie.

Un balist.

Moda.

— Viena.

Toaletele princeselor la balurile de curte în acest sezon au constat din tül, stofă oșoră fantastică. Ca decorațiune serviau garnituri pompoșe de flori combinate cu panglice și diamante. Din ilusion preșerat cu perle și brodării strălucitoare, asemenea se pot vedé toalete. Colôrea predominantă e tot heliotrop în nuanțele cele mai varii și mai deschise, apoi rosa palid și verde ca marea.

Urméză descrierea câtorva toalete elegante dela balul reuniunei de dame aristocratice d'aici. Archiducesa Maria Valeria purtă o toaletă drăgălașă și ridicată bogat din tül ilusion alb și brodată cu diamante și perle; talia decorată cu bert de tül și flori. Archiducesa Clotilda apăru în toaletă de rosa faille, decorată cu catifea roșie, un diadem splendid de briliante ridică frisura. Fiica ei, Maria Dorotea, avea o toaletă fôrte simplă de tül alb cu brodării de aur, în pèr licuriau stropi de diamante. Princesa Hohenlohe apăru în toaletă de catifea roșie cu devant

brodat cu aur, corsagiu cu dantele de aur antice și agrafe de briliante. Princesa Fürstenberg, fațon Afrodite din moar antic rage; indoită à la Afrodite pe partea dreaptă a rochiei, garnisită cu broderii de aur, talia ascuțită din moar cu plastron brodat și decorațiune de flori. Princesa Mensdorf, toaletă pompoasă de tüll alb cu broderii renascentice de argint, corsagiu Medicis cu arangiamente de tüll și flori. Barona Irma Taaffe, toaletă de atlas saphir trasă totă cu tüll preșerat cu stele de argint și fluturi albaștri de oțel, Draperia din broderii de argint ridicată cu agrafe de briliante. Coda drapirată elegant cu garnituri de tüll brodat cu argint de ambe părțile. Barona Clam-Gallas, toaletă din brocat galben cu tablier de perle irisătoare, corsagiu Tudor cu guler brodat cu perle, coda decorată cu blană de vulpe albastră. Barona Szapary, toaletă foarte originală compusă din tüll verde, decorată de ambe părțile cu thea-rose, boboci de rose, în loc de mâneci. Baronessa Frankendorf, toaletă Margaritte din moar albastru Pekin, coda trasă cu crep de tüll; talia ornată cu broderie de cristal și thea-rose. Contesa Șarolta Zichy, toaletă din faille rosa française, talia din rosa velours frappe; eșarpă arangiată foarte frumos din moar antic. Barona Kornis, toaletă splendidă din atlas crème brodată cu perle fine, coda broșată bogat cu peluche, corsagiu de catifea și peluche cu plastron brodat cu perle. Baronessa Ana Zichy, toaletă brilantă din catifea smaragd, genre greque: toaleta se deschidea de-o parte și lasă ca să se vedă o broderie pompoasă, ce reprezintă fereci brodate în opal și argint. Dna de Kállay, toaletă cu coda lungă din catifea roșie, tablier de atlas crevette cu broderie splendidă de perle roșii, corsagiu elegant, pe care străluciau fluturi de briliante. Dna Marich, toaletă de catifea verde întunecată cu devant deschis brodat cu perle, corsagiu în genre Ninon de Lenelos decorat cu dantele prețioase și briliante

La fete tinere taiele de bal se decoltază în formă de semicerc și se decorază apoi cu tüll seu ilusion. Mânecile în general sunt scurte, de multe ori le formază panglice late de moar și rips. La grumazi asemenea se poartă panglice, cari apoi formază într-o parte o mașnă. Pentru baluri costumate e foarte de recomandat costumul național. Inse, ve rog, stimate cetitóre, apăreți totdeauna în costum pe cât se pôte de original, căci îndată ce se combină cela seu cesta port cu stofe și broderii fantastice și se încarcă cu diferite scule și perle, frumșeta și originalitatea dispore și tot costumul semănă mai mult cu o mască.

Portul românei din Seliște, Bănat și Sinaia, precum și cele varii de prin ținutul Borgoului și Mușesului oferesc o mulțime de modele frumoase și interesante.

Pentru mascarade sunt foarte moderne costumele Harlequinetă, Albanesă, Fluture și Amor. În scurt o să le descriu. Costumul de Harlequinetă constă din o rochie scurtă de atlas albastru și decorată dedesupt cu țakeni în formă de lanțetă de atlas, jumătate galbeni, jumătate albaștri și cari se termină în zurgălaie mici de argint; peste rochia acăsta cade o tunică scurtă de atlas galben, pe care asemenea sunt cusuți țakeni. Talia asemenea e compusă din atlas albastru și galben. Mânecile scurte sunt în formă de puf și una constă din atlas albastru, ér cealaltă din galben. Căciula pe cap constă asemenea din atlas galben și albastru și e decorată cu șinori de aur și zurgălaună. Costumul de Albanesă constă din o rochie bogată de crep albastru și decorată dedesupt cu o bordură de flori de mêtasă. Talia e lungă à la Zuave și gătită din catifea albastră și lasă să se vedă o blusă de

crep albastru. De ambe părțile e decorată bogat cu broderii de aur și de ambe părțile vin cusute capețele unei eșarpe, care e legată apoi pe rochie simplu. Talia la grumazi e închisă cu o agrafă de briliante, mânecile sunt lungi și deschise. Pe cap stă cochet o căciulă de catifea decorată cu șinori de aur. Costumul de Fluture e foarte de recomandat pentru blonde; constă din o rochie bogată de atlas mais. Peste acesta cad diferite draperii de tüll albastru dur și decorate cu vârste negre de catifea. De partea stângă e arangiată o eșarpă de atlas mais și susținută cu o agrafă de pasamentării de aur. Talia scurtă e deschisă înainte și lasă ca să se vedă un chemiset de crepe mais, carele e susținut de agrafe de aur. Mânecile constau din un puf de crep și sunt decorate pe umăr cu o pasamentarie de aur ce reprezintă fluturi. Acăsta decorațiune ornează și frisura în formă de diademă. Aripile sunt gătite din gaze albastru și decorate cu peluche și fluturi de aur.

Costumul Amor, e foarte elegant și unul dintre cele mai caracteristice și mai cu efect. Constă din pantaloni scurți de catifea neagră, cari de ambe părțile sunt ornați cu șinori de argint și din un irac roșu de catifea, acărui reverse înainte sunt acoperite cu broderii de iet roșietice. Vesta ce se observă e gătită din atlas galben și preșerat cu perle. Pe cap perică albă, buclată și decorată cu o cunună de rose albe. Ciorapi galbeni cusuți cu broderii, ciorapi à la Louis XIV, aripi de gaze aurii și în mână o tolbă cu săgeți completează acest costum frumos.

Frisura de bal va rămâne în acest sezon tot susă și cevaș ascuțită. Fete tinere poartă perul buclat, acesta inse se vede numai ici și colo, de ôră-ce frisura susă e încă tot predominantă. Dintre flori servesc ca garnituri la toalete de bal rose, flori de granat, liliac, camelii etc., toate inse combinate cu arangiamente de panglice. Moda de a purta ciorapi, cari corespund la toaletă, a trecut. La toaleta deschisă elegantă, se poartă ciorapi în colorea thea-rosa. Aceștia sunt atât d'asupra cât și de laturi brodați. Ciorapul de bal e tăiat foarte și ascuțit. La toaleta de bal se alege în atlas, decomun în colorea toaletei și decorat cu broderii de perle de aur și argint. Eventual mai nou e Micado, o combinațiune cochetă de gaze și os de elefant. Parfumul sezonului e «Bouquet artist,» un miros plăcut eșit dela firma Lohse din Berlin.

Stella.

B o n b ó n e.

O dómna engleză și-o dómna irlandeză se întelnesc într'un salon și încep următorea convorbire:

— Nu cunosc bine obiceiurile irlandeze, — dișe dna engleză, — dar mi s'a afirmat, că la dvóstre, îndată ce un bărbat își ridică ochii asupra unei dne, acăsta i dișe îndată, creșând că voeșce să-i ofere o beutură recoritóre:

— Ve mulțamesc, prefer vinul de Porto.

La aceste cuvinte, dómna irlandeză respunse:

— Se pôte ca Irlandezele să voeșcă câte odată a bé puțin vin, dar mi s'a afirmat că la dvóstre, în Englitera, îndată ce un bărbat își ridică ochii asupra unei dșóre, acăsta i dișe îndată roșind:

— Te rog dle, grăbeșce-te de întrébă pe tata!

Un țeran care nu mai vėjuse o spițerie într'un oraș și se opreșce mirat dinaintea unui asemenea magazin.

— Da, ce te uiți cu atăta băgare de sémă? — îl întreabă spițerul.

— Me mir, că ce s'o fi vîndînd aici, — răspunde țeranul.

— Capete de măgar, — dișe spițerul.

— Așă... Trebuie să aveți multă vîndare.

— Pentru ce?

— Pentru-că eu nu mai vîd aici, decât un singur cap de măgar.

Un coconăș mergînd la o stațiune de băi din țeră, vede mai mulți țerani cu un măgar stînd la ușa unei cărciume.

— Bre! da mulți măgari sînt pe aici, mîi, strigă coconășul.

— Da, boerule, — răspunde unul din țerani, — vîra mai ales vin grozav de mulți.

Scena se petrece în șanțurile dinaintea Plîvnei.

Maiorul: Ce ai crede Ioane, cînd ai vedea fîl-fîind drapelul nostru pe zidurile cetății Grivița?

Soldatul: Să trăiți, dle maior, aș crede că bate vîntul.

Ecă o cugetare a unui flăcău:

Cînd ești tiner, n'ai timp să te însori; cînd ești bătrîn, nu mai este timp.

În acest interval.... cugeți într'una.... ce ai de făcut.

Contele Beust.

— Veți portretul din fruntea foii. —

Monarchia de sub sceptrul habsburgic are o istorie din cele mai variate. Domnitori mari, beliduci vestiți și diplomați renumiți s'au ilustrat aici în șirul secolilor.

Unul din acești diplomați mari a fost și contele Beust, mort în erna această, în etate de 70 ani. El, de origine din Saxonia, după desastrul dela Sadova, a fost numit cancelar și mai apoi ambasador. A făcut acte mari, dar nici el n'a fost în stare să mulțămescă toate popoarele acestei monarchii poliglote. Inse «Familia» nu este fîie politică, nu putem dar discuta în ea asemenea cestiuni.

Vom însemna aici o singură țicere a repausatului Beust. El a țis odată, vîdînd nedreptățile ce se fac în Europa, fără ca vr'o putere mare să le pună stavilă: «Caut Europa, dar nu o găsesc!»

Decă ar trăi și ar vedea cele ce se petrec astăzi în Bulgaria, ar pute să țică și acuma, ceea ce a țis și de altă-dată:

— Caut Europa, dar nu o găsesc!

I. H.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Documente. A eșit de sub tipar la București un frumos și bogat volum intitulat «Documente privitoare la istoria Romînilor, eulose de Eudoxiu de Hurmuzachi.» Publicate sub auspiciile Academiei Române și ale ministerului cultelor și instrucțiunii publice. Volumul V. Partea II. 1665—1699. Cu portretul lui Costantin Vodă Brancovean.

Biblioteca populară bucovinîna. Nr. 7 cuprinde următoarele: «Ilîna Cosinzana.» poveste de M. P.; «Vîrful cu dor» poveste de Carmen Sylva; «Beția de alcool (rachiu)» de Gr. Sima al lui Ioan. Editura librăriei Romuald Schally, Cernăuți, «Piața capitală.» Prețul 10 cr. séu 25 bani.

Hamlet româneșce. Aflăm, că în curînd va apăre în editura librăriei fraților Șaraga în Iași «Hamlet»

tradus în româneșce și adaptat conform cerințelor moderne ale scenei, de dl N. A. Bogdan.

Diaristic. *Unirea* se numeșce un diar nou care a început să apară la București, sub redacțiunea politică a dlui I. G. Bibicescu, spriginind partitul dlui I. C. Brătian. — *La Iasi* va apăre o revistă științifică, intitulată «Buletinul societății de medici și naturaliști» și care va fi redactată în limba română și francesă.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Teatrul Național din București urmîză cu mult zel să represinteze piesele mai renumite din literaturile străine. Zelul acesta este fôrte laudabil, căci astfel nu se mai jîcă secaturile nevrednice de scena aceluia teatru. Un teatru inse, care pîrtă în frunte falnica inscripțiune de «Teatru Național» ar trebui în rîndul prim să incurageze pe autorii pieselor originale; direcțiunea actuală nu-i sprigineșce de fel. La începutul stagiunii ea a anunțat și vr'o doue piese originale noue, inse pân' acuma nici una nu s'a jucat, ba nici nu s'a pus în repetiție. Aflăm că se repetîză «Medeea» tragedie de E. Legouvé; «Gringoire» comedie de Theodor de Banville; «Otelu» de Shakespeare, pentru beneficiul dlui Notara; «Nerone» de Cossa, pentru beneficiul dlui Manolescu.

Teatru în Oravița. Reuniunea română de cîntări și musică din Oravița va represintă în 27 febr. acolo piesa: «Forfecarii» operetă comică în 1 act. Personele: Oprescu, primar, dl Lazar Dragoescu; Sbi-cescu, student, dl Ioan Popa; Ghița, haiduc, dl Alexie Pocrean; Ioana, servitoare, dl Stefan Dodenciu. Corul studenților. Corul senatorilor.

Concert în Brașovul-vechiu. Sămbăta trecută, s'a dat în Brașovul-vechiu o petrecere, în folosul copiilor săraci de acolo. Petrecerea s'a început cu un concert, după programa următoare: 1. «Audiți acolo,» cor miest, esecutat de tinerimea adultă; 2. «Șoldan Vitîzul,» monolog de V. Alecsandri, esecutat de dl I. Drăgănescu; 3. «Rugăciunea Romînilui,» cor miest, esecutat de tinerimea adultă; 4. «Povestea unei păsărici,» poesie de V. Alecsandri, declamată de doue școlărițe; 5. «Porumbița,» solo, esecut. de dra Paraschiva Chivîerar; 6. «Oprișanul,» poesie de V. Alecsandri, declamată de elevul Ioan Axente; 7. «Frunțulița,» cor miest; 8. «Bălcescu murind,» solo, poesie de V. Alecsandri, esecutată de dl Dumitru Halle; 9. «Jos în vale la izvor,» cîntec popular, cor miest. După producțiune urmă danț, începîndu-se cu «Călușerul și Bătuta.»

Concert în Varadîa. Corul vocal gr. cat. român din Varadîa va arangîa acolo în 8/20 februarie un concert în sala ospetăriei, cu următorea programă: 1. «Devisa Armoniei,» de Horner, cor bărbătesc; 2. «Lăcrimiere,» de Flondor, cor bărbătesc; 3. «Țera mea,» poesie de Tîut, declamată de corista R. Orașian; 4. «Tătarul,» de Nosievici, cor bărbătesc; 5. «Înzădar,» de Hrimaly, cor bărbătesc; 6. «Dialog,» despre superstițiuni, de coriștii G. Minda, G. Farca și I. Cocărlan; 7. «El R'baa,» de Mandyceschi, cor bărbătesc; 8. «Rentîrcerea victorioasă,» cor miest după Bianchi; 9. «Cîntec vîntîtoresc,» de Flondor, cor bărbătesc. După concert va urmă balul.

Concert în Coșteiu. Reuniunea de cîntări a plugarilor din Coșteiu, langă Vîrșeț, a dat în luna trecută un concert, sub conducerea actualului dirigent dl Constantin Mania din Chiseteu. Programa a fost următorea: 1-ul numer al programei a fost un motto; al 2. «Pe a țerii nîstre zare,» esecut. de cor; 3. «Moș-Martin,» poesie declamată de Ioan Maleta;

4. «Hora Sinaei,» executată de corul micșt; 5. «Moda nouă la sate,» poezie declamată de Pan Șchiopu; 6. «Cântec de primăveră;» 7. «Hora Dobrogeană,» executată de cor; 8. «Peneș Curcanul,» poezie, declamată de Chirilă Maistor; 9. «Junimea parisiană,» executată de cor. După acesta a urmat «Nunța țărănească,» reprezentarea teatrală în un act. După reprezentările, ce a succes foarte bine, a urmat jocurile «Călușerul și Bătuta.» Petrecerea a decurs cu multă inimă și s'a jucat până 'n dori de zi.

✶ **Di Titus Cerne,** absolvent al clasei de armonie din conservatorul din Iași, presintându-se la conservatorul din Paris, ca să fie admis la cursurile de contrapunct, compoziție și istoria muzicii, a fost supus unui riguros examen de cătră ănsuș dl Ambrois Tomas, directorul coservatorului, dându-se o melodie de armonizat și un bas necifrat de realizat. Tesele au fost făcute foarte bine, pe basa cărora dl Titus Cerne a fost inscris ca elev regulat al acelu conservator. După acesta dl Ambrois Tomas a avut amabilitatea d'a convorbi cu dl Cerne, despre conservatorul din Iași și profesorii sei, esprimând dorința d'a auzi câteva cântece naționale românești. Dl Cerne imediat i-a cântat cele 7 cântece naționale culesse și armonizate de profesorul seu dl G. Musicescu, cari au plăcut mult dlui Ambrois Tomas, ceea ce l'a făcut să dică: «sunt pre frumoșe și in adevăr originale.»

✶ **Un marș nou.** Dl Iacob Mureșan, profesor de canto dela seminariul din Blaș, a compus un marș triumfal pentru vătorea espozițiune din Craiova a coperatorilor, pe care l'a dedicat dlui președinte fundator al societăților cooperative române. Melodiile acestui marș sunt de un stil pur românesc cis-carpatin. Intre multe alte opere ale acestui distins artist, fiul renumitului patriot și bătrân luptător al emancipării românismului in Transilvania, sunt și operele lui «Stefan cel Mare» și «Mihai Vitezul,» compozițiuni măestre de insemnată valoare prin idealul, caracteristica și energia modulațiunilor lor. Acest marș se va da publicității peste curând și se va vinde cu 1 leu 50 bani bucata la tôte librăriile din țeră.

✶ **Musicalie nouă.** Dșora Maria Marcovici, fóstă elevă a conservatorului din București, a dedicat o compozițiune musicală «Salut Serbei, anul nou» M. Sale reginei Natalia a Serbiei, care a mulțamit dșorei Marcovici prin mareșalul curții sale.

CE E NOU?

✶ **Sciri personale.** Pr. Ssa Ioan Popas, episcopul Caransebeșului, in anul acesta va serbă iubileul de 50 ani al preoției sale; spre scopul acesta s'a compus in Caransebeș un comitet, sub presidiul protosinaculur Filaret Musta și al cetățanului Ioan Peța, care să statorască programa serbării, care se va ține la 13/25 aprile. ✶ **Dl Aron Densușian** s'a numit profesor definitiv de limba și literatura română la universitatea din Iași. ✶ **Dl dr. Stefan Pop,** practicant de concepient la tribunalul de apel din Mureș-Oșorhei, a fost numit concepient-adjunct tot acolo. ✶ **Dl Emil Hosszu,** practicant de concepient cl. II pe lângă inspectorul de dare depe teritorul comitatului Alba-Inferiőră, a fost numit concepient de cl. II. ✶ **Dl Ilie Dordea,** căpitan de cl. I, a fost pensionat, cu rangul de major ad honores.

✶ **Hymen.** **Dl Vintila C. A. Rosetti,** directorul diarului «Romănul,» in duminica trecută ș-a serbat căsătoria cu dra E. Iatropol in București. — **Dl Ioan Pepa,** teolog absolvent al diecesei Caransebeș, s'a logodit cu dra Maria Musteț, flica invățatorului Pavel Musteț din Doclin.

✶ **Academia Română** din București in ședința sa din urmă a luat următoarele hotăriri: S'a primit donațiunea ce o face academiei dl Codrescu, care se compune din mai multe documente istorice, de o mare importanță. De asemenea s'a hotărît să se traducă și să se tipărească voiagiul in China, scris in greceșce de spătarul N. Mileșcu. Tipărirea in justalinier a acestor cărți, se va face in tipografia dlui Codrescu și sub ingrigirea dlui Caragiani. După cererea academiei din Brera de Milano, făcută prin comitele de Tornielli, s'a hotărît ca operele Academiei, cari până acuma se trimitiau academiei din Brera prin cunoscutul filolog Biondelli, care a incetat din vieă, să se trimită direct Academiei.

✶ **Societatea geografică din București** a ținut adunarea sa generală in 13, 14 și 15 februarie n. sub presidiul regelui. In această adunare, afară de agendele curente, s'au ținut și următoarele conferințe: dl Urechia A. V. despre slobozii. Colonisări in țerile române din seculii al XVI-le la XVIII; dl Constantinescu Barbu dr., despre numirile geografice; dl Tocilescu Grigorie, despre drumurile din Dacia; dl Butculescu D. C., despre dl Léon de Rosny și studiile sale etnografice in România; dl Antonescu Remus, despre pădurile din România; dl Hepites Stefan, despre elementele climatice extreme pe suprafața globului; dl Busoian G., despre invățământul intuitiv in studiu geografic; dl Vasilescu T., despre Pitorescul Geografiei.

✶ **Conferințe literare.** **La Sibiu** dl dr. Aurel Brote a ținut o prelegere publică, in localul Societății române de lectură, «Despre economisări.» — **La Caransebeș** in șeptemănila din urmă s'au ținut următoarele conferințe literare: dl Traian Barzu a cetit un tractat poporal despre acidul carbonic seu gaz inveninător; dl Ioan Ionaș a presintat o lucrare despre Românii din China; dl Vasilie Goldiș a cetit povestea «Capra cu trei ieși» de Crénga; dl I. Bălan a ținut o prelegere umoristică: Luptele cu sărăcia și alte aventuri ale unui academist. ✶ **La Ateneul din București** dl G. Pallade a vorbit despre «Rolul femeii in democrație;» dl Gr. G. Tocilescu a ținut tot acolo o conferință despre «Vięta municipală in Dacia;» őr dl Stefan Velescu a vorbit despre «Onorați și onorabili.» — **La Ateneul din Běrlad** dl Halita a ținut o conferință despre «Direcțiunile ce pređomină in educațiune și instrucțiune;» tot acolo dl dr. Berear a vorbit despre «Ipnotism.» ✶ **In cercul studiilor sociale din București** dl Constantin Mille a ținut o conferință asupra «Resbelului față cu muncitorii;» tot acolo dl C. Popescu a vorbit despre «Archie și Anarchie.» ✶ **In Societatea Tinerimea română** la București, dl Const. Lupu a vorbit despre «Raportul intre instrucțiune și educațiune.»

✶ **Carneval.** **Balul Reuniunii femeilor române din Sibiu,** dat la 12 februarie, a avut și de astă-dată succes deplin. Cu tôte că in sėra aceea au fost și alte baluri, și aici s'a intrunit un public numeros și elegant. De astă-dată s'au presintat mai multe dame in costum național. Resultatul material a fost mulțamitor. ✶ **Casina română din Beins,** după cum ne spune inșciințarea sesită după incheierea nrului trecut, va da un bal la 19 februarie n. in sala otelului românesc. ✶ **La Sebeșul-Sășesc** se va arangia in 24 februarie n. o serată cu danț; vinitul curat este destinat in folosul bibliotecii școlare. ✶ **La Seliște** lângă Sibiu Reuniunea pompierilor voluntari va da ađi in 7/19 februarie o petrecere cu joc, in sala școlei române de acolo; vinitul curat se va da fundului reuniunii. ✶ **La Brad** comitetul gimnasial a dat in 17 febr. n. un bal, in folosul cabinetului natural dela gimnasiul de acolo. ✶ **La Oravița** se va da in 27

febr. n. un bal mascat de cătră. Reuniunea română de cântări și musică.

Institute. *Ardeleana* din Orăștie va ține adunarea sa generală în 20 martie n. — *Transilvania* din Sibiu va avea adunarea sa generală în anul acesta la 20 februarie n.

× **Bănoii populare în Sătmăr.** În Săini, orașel în Sătmăr, s'a înființat la stăruința preotului din localitate, dl Berinde, o bancă populară, cu plătiri de câte 10 cr.; totuș sporul a fost mare, căci la zece luni după înființarea sa, mișcarea casei, ca intrate și eșite, este 15,638 fl. 68. Asemene cassă are să se înființeze și în comuna Chiuzbaia, tot în Sătmăr, prin stăruința zelosului paroc de acolo, dl Nicolae Lupan. Credem, că exemplul acesta va fi imitat și în alte comune mai mari.

× **Societatea academică social-literară „România Jună”** din Viena ș-a ales pe anul administrativ 1886/7 următorul comitet: President Aurelian C. Grigorevici stud. în med.; vice-president Aurel C. Popovici; secretar I. Vasile Bologa stud. în phil.; secretar II. Francisc Besan stud. în forest.; cassar Nicolae Hacman stud. în med.; controlor Victor Roșca stud. în med.; bibliotecar Ilie Beu stud. în phil.; econom Constantin Brailean stud. în forest. În comisiunea literară: Virgil Oniț stud. în phil., George Stoian stud. în phil., Demetriu Axente stud. în med., Valeriu Russu stud. în phil. În comisiunea revădătoare: Pavel Opișă stud. în phil., Dumitru Popovici stud. în med., Isidor Bodea stud. în med.

Școli scurte. *Hunedóra*, însoțire de credit și anticipațiune în Deva, din lipsa participanților nepuțând ține adunarea generală în 12 februarie, s'a convocat alta pe 22 februarie n. — *Despărțământul I* al Reuniunii învățătorilor români gr. or. din districtul *Brașov*, va ține adunarea sa generală în 9/21 martie în Satulung. — *Dieta provincială din Cernăuți*, după propunerea dlui deputat V. Morariu, a votat pentru societatea «Școla română» din Suceva o subvențiune de 250 fl.

Necrolog. *Demetriu Tamașdan*, proprietar în Curtici, comitatul Arad, a murit în 19/31 ian. Il gelesc: Silvia, măr. dr. Plop, Ioan, Lucreția, Liviu și Corneliu ca fii și fiice; dr. Georgiu Plop ca ginere; Mihail, Vasa, Petru, Stefan, Julia și Elena, ca frați și surori; Constantin Ionușă, ca socher și alți consăngeni. — *Vasile Ciuperovici*, paroc și protopresbiter în Pârteșcii-de-jos în Bucovina, decorat cu crucea de aur pentru merite, a încetat din viață, la 1/15 ianuarie, în etate de 75 ani. → *Veniamin Iliuț*, archimandrit, mitrofor și fost profesor gimnasial în Cernăuți, a murit în Suceva, la 6/18 ianuarie în etate de 80 ani.

Deslegarea ghicitorei de semne din nr. 45:

Unde ești, o umbră dulce,
Ori te-i dus cătră cer,
Cum un fluture se duce
Cu zefirii din eter!

Dacă nu mai ești în viață,
Spune suflet ce iubesc,
Să las lumea cu-a sa ceta
Și să viu să te 'ntelnesc!

De Georgescu.

Deslegare bună ni-a sosit dela dómnele și domnișorele Emilia Pop n. Marcus, Aurelia Bichicean, Cor-

nelia Densușian, Susana Todoran, Eufemia Stefanica-Duma, Emilia Onciu nasc. Ciavoșchi, Stefania Pop, Maria Silvia Danila și dela dnii Ant. Băliban, Ioan Halăș.

Premiul l'a dobândit dșóra Cornelia Densușian în Lugos.

Ghicitore de semne

— De I. Onciu. —

†b†*ișao †o ††;o;o
†o *iôșia*^ *aș^;aș^
o†^ Vă ††so^ † la;o;o
††^!^ a †ogo;o;aș^

ôV a †a; Vă ††∞:a *i:o
†o la oa :a∞ V o *a* *Vo!^
*i:a ô:a †a; ∞ai bi:o
**ô':VoșoXo al^ ∞o^ !o!š^

Terminul de deslegare e 3 martie. Ca totdeuna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Călinarul săptămânei.

Diua sêpt.	Călinarul vechiu	Călin nou
Duminea lăsatului de carne Ev. dela Matei c 25 gl. 3.		
Duminea	8 M. Mart. Teod. Strat.	20 Elefter
Luni	9 Nicefor	21 Eleonora
Marti	10 Mart. Haralambie	22 Petru C.
Mercuri	11 St. ierom. Blasiu	23 Lazar
Joi	12 P. Meletie	24 Mathias
Vineri	13 Cuv. Martinian	25 Victor
Sămbătă	14 Cuv. Auxentie	26 Claud. Gobh

Aviș!

Rugăm pe dnii abonați, cari încă nu ș-au plătit abonamentul, să binecovescă a-l respunde, căci numai cu abonamente plătite regulat înainte putem să sustinem foia și să facem îmbunătățiri.

Abonații din România pot să trimită abonamentul în bilete ipotecare și în marce postale.

× **Favoruri pentru abonați.** Abonații noștri își pot comandă la noi următoarele scrieri de Iosif Vulcan, cu prețuri foarte reduse: «Ranele Națiunii,» roman în 3 tomuri, în loc de 3 fl. cu 1 fl.; «Novele,» tomul III, în loc de 1 fl. cu 50 cr.; «Mirésă pentru mirésă,» comedie în 3 acte, în loc de 1 fl. cu 25 cr.; «Lira mea» poesii nouă, edițiune populară, în loc de 1 fl. 60 cr.; «Dela sate» novele și schițe, în loc de 70 cr. cu 40 cr.; «De unde nu este rentôrcere,» roman de Adrien Gabrielly, tradus de Tit Bud, în loc de 1 fl. cu 25 cr. Tôte aceste scrieri, 8 tomuri, comandate de odată, costă 2 fl.

Asemene se ofere și portretul dlui Ioan Brătian, în loc de 1 fl. cu 25 cr.; portretul reginei României în costum național, în edițiune de lucș 25 cr., în edițiune populară 10 cr.

Oa dar pentru dame recomandăm «Lira mea,» poesii nouă de Iosif Vulcan, un volum, 15 côle, edițiune de lucș 3 fl.

Din scrierile: Slavul Amurului, Poesii, Panteonul Român, Tanda-Manda, Cavalerii Noptii nu mai avem nici un esemplar.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hùgel în Oradea-mare.